

příkazu, jenž se stal právoplatným. Směnečný platební příkaz vydává se bez ústního jednání a nemá tudíž právní povahu rozsudku ve smyslu § 390 c. ř. s. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., leč neprávem, neboť jest přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že navržená obnova řízení jest nepřípustná. Podle § 530 c. ř. s. může býti obnoveno jen řízení rozsudkem skončené. Již z protikladu § 529 c. ř. s., jenž mluví o právoplatném rozhodnutí, a § 530 c. ř. s., jenž mluví o řízení rozsudkem skončeném, lze seznati, že ne sice žaloba pro zmatečnost, zajisté však žaloba o obnovu řízení jest omezena na odpor proti r o z s u d k u. Nelze proto zvláštní ustanovení § 530 c. ř. s. rozšiřovati na směnečné platební příkazy. Tato zásada také zřejmě vyplývá z materiálů k civilnímu řádu soudnímu, sv. I. str. 368, kde se praví, že u směnečných platebních příkazů, proti nimž žalovaný nevznesl námitky, nejde o rozhodnutí, zakládající se na soudcovském přesvědčení o zažalovaném dluhu a že tu tudíž není předpokladů pro obnovu řízení, t. j. rozepře, jež by mohla býti obnovena (srv. Neumann, komentář k § 530 c. ř. s., Hora, Československé právo procesní III., str. 155, Gl. U. 3800).

Čís. 11065.

Uplatňován-li nárok ze směnky, nikoliv ze splátkového obchodu, jenž byl podkladem směnky, řídí se příslušnost soudu podle § 89 j. n. Nejde tu o úmluvu o sudišti ani o dobrovolné podrobení se kupitelovo ve smyslu § 6 zák. o splát. obchodech.

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 1076/31.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d odpověděl k uplatňovanému dovolacímu důvodu podle § 503 čís. 1 c. ř. s.

t o t o:

Bylo by zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., kdyby tu byla naprostá nepříslušnost soudu první stolice, jak dovolatelé uplatňují poukazem k ustanovení § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. Avšak toto zákonné ustanovení tu neplatí, neboť dovolatelé přehlížejí, že žalobkyně uplatňuje svůj nárok ze zažalovaných smének, nikoliv ze splátkového obchodu, jež jest podkladem těchto smének. Příslušnost soudu se tudíž řídí podle § 89 j. n., podle něhož mohou

osoby zavázané ze směnky býti žalovány u soudu místa platebního. Podle § 6 onoho zákona nemá místa soud smlouvy a jest dobrovolné podrobení se kupitele jinému soudu nezávazné. Avšak sudiště podle § 89 j. n. se sice zakládá na tom, že ve směnce jest místo platební, nepředpokládá však úmluvu o sudišti ani dobrovolné podrobení se smluvníkovu (srovnej rozhodnutí Gl. U. čís. 4238). Dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. není proto opodstatněn.

Čís. 11066.

Lhostejno, že přijatelé uvedení ve směnečné adrese podepsali směnku pod razítkem firmy společnosti s r. o., již v době podpisu nebylo, což jim bylo známo, nebylo-li při podpisu směnky o tom pochybnosti, že přijatelé podpisují osobně svým jménem a nikoliv za neexistující společnost.

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 1358/31.)

Žalovaní, uvedení ve směneční adrese jako směnečníci, podepsali směnku jako přijatelé pod razítkem společnosti s r. o., již v době podpisu nebylo. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Bylo zjištěno, že na směnkách byli dovolatelé uvedeni v adrese jako směnečníci a že pak směnku jako akceptanti podepsali. Je nerozhodné, že tak učinili pod razítkem firmy společnosti s r. o., o které je zjištěno, že jí v době podpisu nebylo, což jim bylo známo, nebylo-li při podpisu směnky mezi stranami o tom pochybnosti, že dovolatelé podepisují osobně svým jménem a nikoli za neexistující společnost, což viděti ze vzniku celého případu, jak je v rozsudku prvního soudu zevrubně zjištěn. Je tedy zřejmo, že směnečně zavázání býti měli a akceptanty směnky se stali dovolatelé osobně a svým jménem a není tu tedy ani formální a materiální nesrovnalosti mezi adresou a akceptem, jak se dovolatelé snaží dovoditi. Na věci ovšem nic nemění, že byla mezi stranami míněna půjčka pro budoucí společnost, což právě bylo také naznačeno oním razítkem, které však vzhledem k tomu, co bylo řečeno, nemá význam, zvláště ano ze zjištění vyplývá, že bez osobního směnečného ručení žalovaných by žalobkyně peníze byla nepůjčila, což i žalovaným bylo řečeno.

Čís. 11067.

Směnečný zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928.

Podpis na směnce osoby, neuvedené ve směneční adrese, bez rukojemské doložky, nezakládá o sobě směnečný závazek.

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 1401/31.)